



KLOUD(N)OVINY

Giro d'Italia vzniklo jakožto propagační nástroj novin. Cyklistický závod na podporu prodeje růžového deníku La Gazzetta dello Sport měl být oslavou Itálie. Není proto divu, že přesnou trasu závodu neurčují jen sportovní kritéria. Třeba v poválečném roce 1919 se závod s velkou pompou a hrdostí nacpal do měst Terstu a Trenta, aby se oslavilo jejich zpětné dobytí z území dnešního Rakouska.

Ani dnes se při plánování neohlíží pouze na profily kopců a jiné sportovní aspekty. Politika a peníze jsou tím hlavním, co zakresluje trasu závodu do mapy. Organizátoři Gira vybírají místa, která jsou dostatečně lukrativní. Za dojezd si musí každá lokalita řádně zaplatit. Kdo by snad čekal, že letošní finiš v Římě byl logickým vyústěním italského závodu v italském hlavním městě a symbolikou propojení centra židovství a křesťanství, nemůže se mýlit víc. Starostka věčného města Virginia Raggiová se ocitla pod palbou kritiky, a tak se u voličů vykoupila stylem, který má v Římě tisíciletou tradici. Dopřála jeho obyvatelům chléb a hry. Koupila lidem dojezd Gira.

Že zisk je u organizátorů vždy až na prvním místě dokazuje letošní ročník. Jak jinak si vysvětlit „Grande Partenzu“ na území Izraele? Ředitel závodu Mauro Vegni vyprávěl, kudy chodil, o propojování kultur či objevování nových krajin se stejnou naivitou jako vedení UCI při obhajobě katarského mistrovství světa v roce 2016. Podle mě jsou to jen fráze, které zní stejně věrohodně jako vyznání lásky od dvacetileté nevěsty stojící u oltáře k osmašedesátiletému miliardáři.

Mimoitalská zahájení přitom nejsou žádnou novinkou. Rok 2014 odšpuntoval v Severním Irsku a předloni se vyráželo z Nizozemí. Nebyl však start v Izraeli už za čarou? Nebyl to zbytečně velký risk? Když se řekne risk, je třeba zvážit i potenciální pozitiva, aby se vše mohlo řádně vyhodnotit. A pořadatelská pozitiva nabízel letošní experiment nemalá. Peníze a záruku nabitě startovní listiny. Co se zahraničních zahájení týká, oficiálně se částky nikde neuvádějí, ovšem veřejně se hovoří o platbě pořadajících měst ve výši tří (Belfast) a čtyř (Apeldoorn) milionů eur. V případě Jeruzaléma se však spekuluje o částce dvanáct milionů! A to není vše, o co se izraelští mecenáši postarali.

Giro je jako jediná Grand Tour organizována společností RCS, zatímco Tour i Vuelta má pod křídly ASO. Když k tomu připočteme vyrovnaný světový peloton dnešní doby a krátký časový interval mezi Girem a Tour, jenž činí vítězný double téměř nemožným, vyjde nám z toho velmi ošemetná situace, ve které se RCS nachází. Jak nalákat na start ty největší hvězdy ve vrcholné formě? Inu, jednoduše. Zaplatíte jim startovné.

Sylvan Adams, izraelský realitní magnát kanadského původu, jeden z hlavních aktérů stojící za startem v Izraeli, mimoděk v jednom z rozhovorů uvedl, že chce mít na startu Chrise Frooma, i kdyby to stálo mraky peněz. Později se i sám ředitel závodu Mauro Vegni prořekl, že salbutamolová kauza kolem Frooma výrazně znepríjemňovala vyjednávání o jeho startovní ceně. Tom Dumoulin pravděpodobně také nebyl zadarmo. Jak vysoký honorář jeho tým vyinkasoval, aby nizozemský borec neupřednostnil přípravu na Tour, jejíž trasa by mu nota bene měla sedět víc, není věcí veřejnou.

Aby toho nebylo málo, v průběhu Gira vrcholí evropské fotbalové ligy (včetně té italské), a tak může být všeobecné sportovní publikum lehce roztržštěné, tudíž zisky z prodeje vysílacích práv nemusí být garantované. Jaký to rozdíl oproti červenové Tour de France, která těží z téměř nulové sportovní konkurence okurkové sezony, letos o týden posunutě kvůli fotbalovému mistrovství světa.

Problémů při organizaci mají v RCS jako zamotaných špaget, jak je ale vidět, vždy najdou elegantní způsob, jak je rozmotat a udělat růžový svátek grandiózní. Letošní majstrštyk v Izraeli je toho důkazem. Aby již tak velká investice nepřišla platící stranu draho, vyplatilo se jí participovat i na startovním pro již jmenované hvězdy. Co participovat, možná to Izrael musel zatáhnout celé! A není se čemu divit, vyhodit 12 milionů eur a riskovat neúčast velkých jmen by bylo čiré bláznovství. RCS v podstatě prodejem prv-

Růžový byznys

ních třech etap prodalo i některé své problémy. Geniální. A jaké zahraniční starty čekají růžový závod v budoucnu? Lokality, o kterých se šušká v kuloárech, mi připadají jako scénáře kasovního sci-fi. Japonsko (včetně výjezdu na Mount Fuji) nebo Brooklyn v USA. Ano, najde-li se potřebné množství jenů či dolarů, tak jako se letos našly šekely, můžeme se brzy dočkat podobných lahůdek. Giro není jen každoroční cyklistický svátek, je to především byznys. Ať se to fanouškům líbí nebo ne, žádný sport by bez peněz nefungoval. Počínaje olympiádou přes fotbalová mistrovství světa až třeba po motoristický Paříž-Dakar (pořádaný agenturou ASO, přesunutý z Afriky do Jižní Ameriky bez ohledu na jeho název). Žádným organizátorům peníze nesmrdí, jejich hlavním cílem je totiž zisk. A na tom není vůbec nic špatného. Jen mi je trochu líto, že to většina z nich nedokáže říct otevřeně. Jasně a bez obalu. Každý přece tuší, že Giro v pouštích Blízký východu nebyl žádný charitativní počín, nýbrž čirý a dobře provedený byznys.

Lukáš Klouček
autor je bývalý profesionální cyklokrošař a silničář a nyní bookmaker sázkové kanceláře William Hill